

Ivo Raab - Vodní skaut je moje celoživotní radost

Ivo Raab se narodil v roce 1934 v Jablonci. V roce 1939 mu zemřel otec a s maminkou se odstěhovali z pohraničí do Prahy, odkud se po válce vrátili do Jablonce. Jako absolvent umělecko-průmyslové školy pracoval celý život jako sklářský technolog. V minulosti závodil v rychlostní kanoistice a ve vodním slalomu. Byl dlouholetým trenérem mimo jiné i svých úspěšných synů Davida a Ondry. Dodnes je členem vodních skautů a držitelem jejich nejvyššího ocenění

– řádu Stříbrného bobra.

V raném věku vám zemřel otec, museli jste odejít ze Sudet. Jak dětská léta s odstupem času vnímáte?

Tatínka si nepamatuji, zemřel, když jsem byl ještě hodně malý. Maminka, která byla poštovní úřednice, se mnou žila v Praze na náměstí Jiřího z Poděbrad. Z hlediska dítěte jsem válku moc nevnímal, jediné, co si vybavuji, bylo vyhlížení amerických bombardérů, které shazovaly staniolové pásy kvůli matení nepřítele. My je sbírali a dávali na stromeček. Také jsme „se těšili“ na protiletectvé poplachy s tím spojené, neboť jsme se museli jít ukrýt ze školy domů a ulili se z vyučování.

Kdy jste se vrátili do Jablonce?

Po válce. Chodil jsem zde do školy, do Sokola, do vodního skauta a studoval Umělecko-průmyslovou školu v Jablonci nad Nisou. Poté jsem pracoval v Železnobrodském skle (ŽBS). Avšak nezaujalo mě to, chtěl jsem poznat sklářství od gruntu. V Harrachově jsem si domluvil zaměstnání pomocného taviče. To mě bavilo. Udělal jsem si tavičský kurz v Teplicích, stal se tavičem na malé peci a odléval olovnaté sklo. Na popud vedení sklárny jsem si doplnil vzdělání v Novém Boru, ale po roce jsem byl odvelen na prezenční vojenskou službu. Školu jsem dokončil po vojně dálkově, když jsem pracoval v ŽBS. Později jsem odešel do Preciosy, kde jsem pracoval až do důchodu.

Kdy jste začal s vodními skauty?

Bylo to v roce 1949, přivedl mě k nim kamarád. Ještě téhož léta jsme jeli na tábor na Pastvinskou přehradu v čele s kapitánem Tachecí a jeho zástupcem Ivo Mikšem. I přesto, že v době zakládání Pionýru nebylo skautům přáno, náš oddíl pokračoval. V roce 1950 jsme jeli putovní tábor po Vltavě z Českých Budějovic do Davle. V roce 1951 jsme založili kanoistický oddíl a věnovali se kanoistice závodně. Oddíl se poměrně rozrostl a vedle sportovní činnosti pořádal na přehradě velmi oblíbené a navštěvované závody. V té době jsem již jezdil i vodní slalom, ve kterém jsem se v kategorii C1 dostal i do širšího kádru národního týmu. Bohužel nečekaně přišel povolávací rozkaz a nedokázali jsme zařídít, abych byl zařazen do Dukly. Po vojně jsem zůstal vodě věrný. Když jsem pracoval v ŽBS, jezdil jsem trénovat do Turnova. Z hlediska kanoistického to byla má nejhezčí léta.

V jakém smyslu?

Byla tam skvělá parta lidí, nejlepší kolektiv. Patřili jsme pod Lokomotivu Turnov a měli velmi dobré podmínky, byli jsme finančně nezávislí. Firma nás maximálně podporovala. Měli jsme skvělé vybavení, režijní jízdenky a mohli jezdit na závody, na které jsme chtěli. V roce 1966 jsem se oženil, narodili se synové David a Ondřej a účinkování v Turnově jsem ukončil. Vrátil jsem se do Jablonce a s rodinou jsme vstoupili do TJ Delfín. Trénoval jsem děti, mimo jiné i své syny, které jsem připravoval na sportovní kariéru ve vodním slalomu.

Ti, pokud vím, dělali jménu Raab čest.

Ano. Oba se úspěšně věnovali vodnímu slalomu jak v domácích, tak v zahraničních soutěžích. Ondřej dokonce reprezentoval republiku na mistrovství Evropy a Letních olympijských hrách v Athénách v roce 2004.

Jak to bylo s vodním skautem?

V roce 1968, když nastalo politické uvolnění, jsem se zapojil do oživení skautské organizace v Jablonci. Bohužel to opět netrvalo dlouho a režim nám nabídl přestup do Pionýra, což jsme odmítli. Vodní skaut se plně obnovil až po roce 1989.

Jak vám skauti říkají? Prý jste dostal řád za obnovu skautinku?

Říkají mi Jezevec a nad krbem mám i jezevčí kůži. U ní pověšený řád Stříbrného bobra, což je nejvyšší ocenění vodních skautů.

Jste stále aktivní skaut?

Snažím se, i když mi zcela neslouží zdraví a hůře vidím. Jednou za měsíc se scházíme s old skauty a pořádáme i různé výpravy. Ty natáčíme a těm, kteří s námi nemohli jít, poté promítáme.

Co pro vás vodní skaut znamená?

Poznal jsem v něm mnoho přátel, naučil se celou řadu věcí, stavěli jsme lodě, poznali české řeky, z nichž mé nejoblíbenější jsou Jizera a Kamenice. Vodní skaut je moje celoživotní radost, s ním jsem zažil mnoho nezapomenutelných chvil.

Jiří Endler/ Jablonecký měsíčník 06/2023

